

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, leden—únor 2010 (č.68)

„Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“

Pozvánky na leden a únor

* **13. 1.** 04:00 **poutní mše sv.** ve **Filipově u Rumburka**. Zájemci o cestu vikariátním autobusem, nahlaste se včas v sakristii. Odjezd bude v Jirkově od Stavebnin 12.1. v 23:10 hod. Návrat 13.1. do 10:00 hod.

* V týdnu 18.1.-25.1. se budou konat **modlitby za jednotu** křesťanů.

* Mše svaté se slouží přes zimu **na faře v kapli**: Po-So. Neděle v kostele.

* **Věci do charity** noste na faru po předchozí domluvě (tel. 474659460).

* **Společenství** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17:30 - 19:00 hod.) v učebně **na faře**. Na program je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

* Jarní **prázdniny** pro děti a mládež z jirkovska a chomutovska se uskuteční na faře v Jítravě v Lužických horách a to ve dnech 15.2.-19.2.2010. Zájemci, hlase se - buď na faře v Jirkově nebo v Chomutově

* V neděli 21.2. bude udělován při mši svaté **popelce**, jenž patří k začátku postní doby, jakožto znamení naší ochoty, změnit se k lepšímu. Tuto svátostinu může přijmout každý člověk.

Stalo se v prosinci:

Křty: Kristián Tuleja, Jana Kašćáková, Michaela Talašová, Lukáš Makula, Lukáš Gunár, Valerie Křoková

Pohřeb: Alexandr Balogh

Sbírka na misie činila 10,312 Kč. Sběrka na opravu poutního areálu v Květnově činila 12,520 Kč. Svatoštěpánská koleda na 1,600 Kč, Tříkrálová sbírka na Charitu 4,000 Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat'!

Poděkování všem, kteří se zasloužili o důstojný průběh vánočních svátků! Hudbou, zpěvem, úklidem, přípravou betléma a stromečků, zdobením učebny, topením, ministrováním, atd.

Svatý Mikuláš přišel i do jirkovského a strupčického kostela. V Jirkově se

snažil dobré dílo překazit černý rarách, ale děti si vyžádali svatého Mikuláše a anděly (s dárky :-)

Silvestr byl slaven v učebně na faře. Kdo přijal pozvání, mohl okošťovat domácí slivovici, nebo se zahřát svařeným vínem. Pan Metlička a jeho živá muzika si každého podmanili a zpívalo se a tancovalo. Tož Bohu díky za ten rok uplynulý. Co nastane tento rok, to ví jen On. Kéž je stále s námi a neopouští nás.

Česko-německé setkání přátel poutního místa Květnova se konalo v prosinci v německém krušnohorském městě Olbernhau. Hodnotily se letní poutě a opravy za rok 2009. Další přípravné setkání na poutní sezónu 2010, bude na jaře v Jirkově a Chomutově.

Předvánoční koncerty dětí ve Strupčích a v Boleboři 2009.

Setkání kněží z krušnohorského vikariátu se uskutečnilo v prosinci v chomutovském kostele Panny Marie a po mši svatě pokračovalo jednáním na děkanství. Přijeli kněží z Kadaně, Jirkova, Mostu, Chomutova a Litvínova. Omluvil se kněz z Klášterce n.O.

Učednice Páně - zamyšlení o Panně Marii

(18.1. slavíme svátek Panny Marie, Matky jednoty křesťanů)

Maria, Matka našeho Pána, byla Ježíšovou první a nejlepší učednicí. Dříve než apoštolové totiž naslouchala Slovu, jemu se otevřela a přijala ho celou svojí bytostí natolik, že se v ní mohlo stát tělem. S ní začínáme učednictví chápat jako celoživotní postoj naslouchání, poslušnosti a následování.

Z postoje naslouchání Slovu se pak rodí a vyrůstají všechna ostatní poslání v církvi.

Po právu církev Marii nazývá královnou proroků, apoštolů, mučedníků, vyznavačů, panen a všech svatých. Pastýřem, kazatelem, učitelem, otcem, matkou, bratrem podle srdce Kristova se mohou stát jen jako Kristův učedník, jen na základě naslouchání a poslušnosti Slovu.

Maria se stala rovněž první spolupracovnicí vtěleného Slova v jeho poslání. Ale nejcennější je pro nás opravdu jako naše starší sestra ve víře: Je nám vzorem věřícího a Boha milujícího člověka, a to právě pro žití z víry uprostřed všednodennosti, které bylo v jejím životě vlastně nejvíce.

Paradox obdarovaných - Maria nás uvádí do vědomí obdarovaných, milovaných Božích dětí, a učí nás žít s vděčností. Její chvalozpěv *Magnificat*, který neměla nachystaný, ale při návštěvě u Alžběty vytryskl z hloubi srdce naplněného Duchem (srov.Lk 1,39-55), je vyjádřením její naprosté závislosti na Bohu, na jeho milosti a vyvolení. „Svým chvalozpěvem vyjadřuje celý program svého života, tedy nestavět se do středu, nýbrž vytvářet místo Bohu.“ Znovu se od ní učíme, že všechno podstatné v životě je milost a neza-

sloužený dar. Učí nás žít ve zvláštním paradoxu obdarovaných: moc si o sobě nemyslet, a přitom si být vědomi velkých věcí, které pro nás Pán učinil – a ještě větších, které teprve učinit chce (tomu se říká naděje).

Možná by nebylo marné zkusit si napsat svůj vlastní Magnificat, založit si jej do Bible, a jak jde život, stále jej doplňovat.

Nepatrná služebnice - Privilegovaná Matka Spasitele opěvuje svoji poníženost, lépe řečeno chválí mocného Boha, který shlédl na její nepatrnost a učinil jí veliké věci. Podobně se svatý Pavel rozhodl chlubit svou slabostí, aby na něm spočinula Boží moc.

My se ale většinou svou slabostí nechlubíme a nepatrnost bereme spíše jako nevýhodu ve společenské soutěži. P. Marie-Eugene napsal: „Často vidíme jako překážku našeho duchovního růstu právě to, co je před Bohem naší největší devizou.“

Z pohledu víry je totiž ohraničenost a slabost pro člověka velikým dobrem, poněvadž ho vyvádí z falešné soběstačnosti. A co víc, přitahuje Boží milosrdenství a Boží moc. Proto nás asi Boží Nepřítel ponouká k tomu, abychom nebyli schopni pokorně svou chudobu a potřebnost přijmout. A aby nás to, že nebudeme umět svou chudobu a potřebnost pokorně přijmout, vnitřně svazovalo a ponižovalo.

Maria nás učí vnímat svou nepatrnost ve víře se vztyčenou hlavou, jako důvod ke chvále.

VTIP - PŘEKLAD BIBLE DO BRNĚNSKÉHO HANTECU

Žanek 6,5–13 (srovnej v bibli: Jan 6,5-13)

Šéf zgóml sajtnu, co k němu valí, a hókl na Filipesa: „Kde schrastíme brzdu, aby všeci měli co do zobáku?“ Ale to na ně valil akorát flignu; měl to totiž na tutynu betelně vygómaný. Filipes zahlásil: „Za dvě kila kachlí brzdy jim nebude lajvont na chálku, aby každé aspoň neco zblajzl.“ Zahlási jeden z mladých, Ondráš, Šimyho Peťase brácha: „Je tadyk jakési konópek s pěti štryclama a dvěma fišlama. To je pro celó tu sajtnu jak když flusne.

Šéf hókl: „Mákněte na tym, ať si všeci gecnó!“ Na placu zelí jak na... nadělanýho. Tož si gecli, bajvočko pět litrů borců. Šéf lapl štrycle, zahlásil děkana a silbroval geponům; a s fišlama nemlich to samý, každýmu jak kajloval. Po chálce hókl na mladý: „Schrastěte, co nezfutrovali, ať se to nezdrčne!“ Tož to teda schrastili, tucet narvaných kabel dojízďáku, co sajtna nezfutrovala z pěti štrycel.

Obdivuhodný výkon.

Petr se zeptal Ježíše: “Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?” Ježíš mu odpověděl: “Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmdesát sedmkrát.” (Mt 18,21-22)

V hospici umíral bezdomovec. Věřil, že mu ve svátosti smíření Bůh odpustil, přesto dál trpěl výčitkami svědomí. Kdysi zplodil dítě ženě, která po porodu zemřela. Potomka nikdy neviděl, alimenty neplatil. Raději si to odseděl v kriminále. Podařilo se sice vypátrat dceru na Slovensku, ale nikdo netušil, jak se zachová. Přijela hned druhý den. Vzala si neplacené volno z práce, vyzvedla kluka ze školy a spolu s ním zůstala u táty celé dva týdny, až do jeho smrti. Lehce mentálně postižená, nevzdělaná, svobodná matka, nevěřící, ale schopná odpustit. Vystrojila pak tátovi církevní pohřeb se vším všudy, i s dechovkou.

Pane,

rozum je velký dar, ale někdy dovede vymyslet tisíc důvodů, proč to či ono nejde. Požehnej všem, kteří mi sami na sobě ukázali, že při dobré vůli lze odpustit i hodně velké křivdy. Požehnej i těm, kteří kdy odpustili mně.

(Z knihy Normální je věřit od M. Svatošové – KNA)

E-mail od Boha

Od. : Boha

Komu: Všem, kdo ve mě věří

Předmět: Životní problémy

Dobré ráno.

Tady Bůh. Dneska budu vyřizovat tvé problémy. Pamatuj si, že nepotřebuji tvou pomoc. Pokud ti ďábel náhodou doručí situaci, kterou nemůžeš zvládnout, nepokoušej se ji vyřešit. Vlož ji laskavě do složky PPJ (práce pro Ježíše). Bude doručena v Mém čase, ne v tvém.

Jakmile je jednou předmět uložen do složky, nedrž jej, ani jej neodstraňuj. Držení nebo odstranění předmětu oddálí vyřešení tvého problému.

Pokud se jedná o situaci o které si myslíš, že ji dokážeš zvládnout, prosím, konzultuj ji se mnou v modlitbě, aby ses ujistil, že je to to správné řešení.

Protože nespím ani nedřímám, není zapotřebí, abys ty přicházel o svůj spánek. Odpočiň si, mé dítě. Pokud mě budeš chtít kontaktovat, jsem jen na modlitbu daleko.

HOJ, VY ŠTĚDRÉ VEČERY aneb Jak doma krotíme obrazovku???

„Jé, to je hezká reklama!“

„To není reklama, to je betlém.“

„Ale Ježíška není moc vidět. Ani ten maličký dinosaurus není reklama?“

„Ten? To je velbloud od toho černého krále vzadu.“

„Velbloud je reklama na cigarety ale!“

„Tenkrát ještě lidé nekouřili.“

„Ani z pistole se jim nekouřilo?“

„Jenom z pusy jako tobě. Pistole v Betlémě neměli.“

„A jak zabil Herodes všechny ty děti, když nebyly pistole? Rozřezal je jako masový vrah? Uškrtil je? Kde jsou ti škrtiči?“

„Tady jsou pastýři, podívej, nesou ovečky a vánočky...“

„Proč nejsou v betlémech taky škrtiči na zabijení všech dětí? To by tam mělo být, když je to pravda. Tenhle betlém je moc hodný, a tak se něj nikdo nedívá.“

„Díváme se my dva. Chtěl bys od Ježíška takového velblouda?“

„Já bych chtěl video o masovém Herodesovi.“

„Tenkrát ještě video neměli, aby to natočili.“

„Tak to mohli nakreslit. Koupíš mi o tom uškrcení kreslený film?“

„Vzadu spadla jedna figurka, vidíš? Chudák pastýř leží na zemi...“

„On se opil! Určitě! Kdyby se neopil, tak by ho zvedli. To bude bezdomovnik. A tamta holka je prostitutka. V tom krátkým kožíšku.“

„Proboha, to je selka. Nese Ježíškovi peřinu.“

„Tak proč se tak divně ohlíží po tom pasákovi? Chce ho nalákat do peřiny a obrat.“

„Proč by ho okrádala, pastýře? Sám říkáš, že je to hodný betlém.“

„No je, ale toho bezdomovníka mohli dát ležet na nádraží. Kde je, prosím tě, policie? Byla policie v Betlémě hodná? Jo? Na video, co má Aleš, je policie zlá, krade drogy a střílí do prostitutek. V Betlémě prostitutky neměli?“

„Ne.“

„A upírky měli? A upíry? Kdyby byl Herodes upír, mohl ty děti vycucnout. Ta s tou peřinou určitě prchá o život. Má otevřenou pusou, vidíš?“

„Protože zpívá.“

„Já myslím, že křičí. Nechce ji znásilnit, ten s tou trubkou?“

„Ne. On hraje, ona zpívá a je jim dobře.“

„Oni jsou herci?“

„Oni jsou sedláci. Víš, co jsou sedláci?“

„Ti, co sedlají závodní koně. Viděl jsem to ve zprávách.“

„Odkdy se, proboha, smíš dívat na zprávy?“

„Babička mi to dovolila, když jste byli v kině. Nebyla tam skoro ani jedna mrtvola. V kině jo?“

„To byl film o tom, jak se lidé mají rádi.“

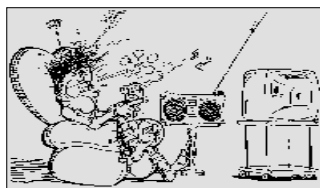
„Jak se pořád strašně líbají, jako v tom seriálu? Já už to strašně líbání nemůžu ani vidět. Radši bych chtěl od Ježíška, abych se mohl dívat na zprávy. Teď v nich určitě bude, že se narodil Kristus Pán.“

„Ty to ještě nevíš?“

„Vím, ale když je to ve zprávách, budou tam taky záběry z toho Herodesa. A ukážou nám, jak to udělal, abychom věděli, co je nového a jak se máme bránit. Chtěl bys mě ubránit?“

„Chtěl, ale...“

„Tak ať to neprošvihneme! Kolik je hodin?“

(Z knihy *Krotíme obrazovku*)

Eliška Bučková, Česká Miss 2008: „Krása je dar“

Eliško, jak ses dostala do soutěže?

Do soutěže mě přihlásili rodiče. Šla jsem tam s tím, že chci zkusit něco nového. Už od malička mě baví svět kosmetiky, vystupování, modelingu.

Jaké je zákulisí takové soutěže?

Mezi modelkami je to těžké. Je zde rivalita, musí se ustát mediální tlak. I když si myslím, že zlo je všude, tady je víc vidět. Je tu víc lákadel ke špatné cestě, člověk se musí hodně držet, aby obstál.

Jaké to bylo ve finále?

I když jsem nešla do soutěže s tím, že vyhraji, byly to strašné nervy. Dva dny před finále jsem nemohla nic jíst. Den před finále si všechny holky byly jisté, že chtějí být Českou Miss, že budou bojovat. V den finále už to bylo všem jedno. Už nikdo bojovat nechtěl...

Jak jsi prožívala vítězství?

Pár dní potom, co jsem vyhrála, jsem pocítila, že je to pro mě nějaká nová cesta. Myslím si, že to nebyla náhoda, že za vším byl Pán Bůh. I to, kolik jsem dostala hlasů, kolik lidí se mi ozvalo, kolik mladých lidí mi napsalo. Kdybych jednoho jediného člověka motivovala k víře v Boha, tak by to bylo perfektní.

Jaká jsou k Tobě média?

Jsou často nepříjemní, snaží se mě „nachytat“, bulvár potřebuje senzaci. Když se mě u poroty ptali na mé priority, tak jsem uvedla, že jsem věřící. Chytli se toho všichni. Kladou nepříjemné otázky, např. o eutanazii apod. Myslím si, že na mě, jako na 18letou holku, je to docela fuška. Bavila jsem se o tom s knězem a on mi řekl, že na některé otázky by ani on sám nedokázal odpovědět. Jsem ráda, že moje šéfová Míša Maláčová je také věřící a nestydí se za to.

Jaké jsi měla dětství?

Měla jsem kouzelné dětství. I když naši neměli moc peněz nazbyt, vždycky

nám zajistili to, co jsme potřebovali. Snažili se nám dát lásku, věnovali nám maximální pozornost. Vymýšleli pro nás zajímavé programy, soutěže, hodně jsme jezdili na výlety. Byli našimi kamarády, ale museli jsme je poslouchat na slovo. Pro mé rodiče byly děti na prvním místě, a i když měli spoustu práce, tak si na nás vždy dokázali udělat čas.

Jak doma vycházíte?

Naši mají nádherné manželství, máme super rodinu. Máme se rádi, ale občas mi ujede pusa, jsem hubatá, a mamince se to nelíbí. Jsem výbušná, a protože jsme s mamkou úplně stejné typy, tak se někdy nepohodnem. Ale nedokážeme být na sebe dlouho naštvané. Za chvíli se přijdu udobřit buď já k ní, nebo ona ke mně. Víme, že jsme to trochu přehnaly, pak se tomu zasmějeme.

Tvoje koníčky a zájmy?

Určitě zpěv, hudba, tanec. Od malička s rodinou hrajeme, zpíváme. Každý hraje na nějaký nástroj. Já hraju na housle, kytaru, flétnu a bongo. Bratr je primáš v cimbálovce, já tančím a zpívám ve strážnickém souboru. Miluji folklór, patří k mému životu, ale poslouchám i disko a vážnou hudbu, v poslední době si často pouštím Beethovena. Ráda poslouchám i romantické smyčce a zobcovou flétnu, je to báječný relax.

Co pro Tebe znamená krása?

Každou ženu potěší, když se líbí. Vím, že krása nespočívá jenom v tom, jak člověk vypadá, krása by měla být především uvnitř. Ta fyzická je jenom třeshnička na dortu. Krásného člověka poznáte po očích; takový kolem sebe rozdá radost, lásku a je vnitřně čistý.

Jak jsi vlastně uvěřila?

Od malička jsem vychovávána v křesťanské rodině. Všechno přišlo tak nějak postupně, chodila jsem do společenství dětí, později mládeže, jezdili jsme na různé akce, měli jsme křesťanské kamarády. Postupem času jsem zjistila, že bez Boha nemohu být, že mě naplňuje a dává mému životu smysl.

Co pro Tebe znamená víra?

Je pro mě důležitá, potřebuji vnitřní čistotu a pokoj v duši. Rodiče nás vedli tak, abychom žili

--

podle Božích přikázání a neubližovali sobě ani okolí. To samozřejmě neznamená, že by moje víra v Boha ze mne udělala jeptišku. Mám ráda život, ráda se pobavím, ale chci žít tak, abych se jednou, až budu stará, mohla ohlednout s vědomím, že jsem prožila krásný život, který stál za to. Abych se za nic nemusela stydět.

Na čem Ti v životě záleží?

Chci se řídit veršem: „Po ovoci poznáte strom“. Myslím, že člověk nemusí mít plnou pusku Pána Boha, ale je strašně důležité vnést jeho zásady a rady do svého života. Záleží mi na tom, aby na mém životě lidé viděli, že je krásné a užitečné žít s Bohem. Když po mně media chtěla, abych v jednom pořadu přesvědčila ateistu o své víře, odpověděla jsem, že to takovým způsobem nejde. Jeden známý potom podotkl, že jsem mohla říct: přijďte na rok k nám domů. Určitě pak pochopíte.

Jaký by měl být Tvůj budoucí partner?

Určitě bych chtěla, aby můj budoucí partner byl věřící. Už teď se za něho modlím.

Je pro tebe lehké dodržovat sexuální zdrženlivost?

Není to lehké. Já bych řekla jedna z nejtěžších věcí. V dnešní době je to velice těžké vydržet se sexem až do svatby, myslím ale, že to má svoji logiku a své opodstatnění. Když se mladá holka rozhodne udržet čistotu do svatby, tak se může zamilovat do klučiny, který měl před ní třeba pět holek. Tím pádem jí už nemůže dát to, co ona jemu. A to je nespravedlivé, je to nefér. Právě to se mi líbí od zpěvačky Rebeccy St. James, která založila takový „klub“ mladých, čistých. A těm, co nedrží tu čistotu manželskou, chci říct, že není všem dnům konec. Prostě Bůh ti odpustí, když zalituješ a myslíš to upřímně. Nevzdávej to a pojď dál.

Životní cíl?

Mít takovou rodinu jako je ta naše. Z hlediska povolání to není pro mě až tak důležité, to nechávám Boží režii, momentálně je to modeling, to mě docela baví, ale vím, že to nepůjde dělat věčně. Pak může přijít rodina, nebo půjdu dál studovat, to teď opravdu nevím.

Co bys chtěla vnést do modelingu?

Snažím se vnést do světa byznysu a celebrit názor, že křesťanství není zasta-

ralá věc, že je moderní a hlavně normální. Na druhé straně bych chtěla, aby se změnilo mínění o modelkách, třeba právě tím, jak budu žít.

Co bys vzkázala mladým lidem jako jsi Ty?

Chtěla bych jim vzkázat, aby se nebáli a nestyděli za svou víru a těm, kteří nevěří – no, že je nechápu (smích). Aby dospěli k tomu, k čemu já: když miluješ Boha, není co řešit!

Česká Miss 2008 Eliška Bučková

- Narodena 23. 7. 1989 v Hodoníně v katolické rodině.
- Do čtyř let bydlela v Tvarožné Lhotě, nyní žije ve Strážnici.
- Studovala církevní gymnázium v Kroměříži, kvůli modelingu přestoupila na Střední odbornou školu, obor kosmetička.
- Má čtyři sourozence – jednu starší sestru, dvě mladší a jednoho mladšího bratra.
- S modelingem začala v sedmácti letech.
- Miluje folklór, ráda zpívá, tančí, hraje na housle, na kytaru, na flétnu a na bongo. Její oblíbená skupina je No Name.
- Jí všechno, ale říká, že jako Moravanka má nejraději zabíjačku.

Převzato z BTM Brno

Společenství čistých srdcí - www.spolcs.cz je iniciativa pro mladé lidi od 15 ti let. Členové hnutí se zavazují zdržet se sexuálních styků před uzavřením svátosti manželství. Snaží se chápat sexualitu jako Boží dar a ne jako konzumní záležitost. Ideje hnutí charakterizují slova papeže Jana Pavla II.: „Musíte být na sebe nároční, i když ostatní na vás nároční nebudou...“ Při veřejném přijetí dostávají členové stříbrný prstýnek. Více na www.milujte.se

„JENOM“ RIZOTO?

„Nikdy nevíš, jak těžké je břímě, které ty sám neneš...“

Nikdy jsem nebyl nadšeným fanouškem rizota. Bral jsem ho jako nutnou realitu, kterou je třeba přijmout, když není nic lepšího. Rizotová realita se ale naštěstí dala trochu vylepšit okurkou, kečupem a strouhaným sýrem. A hned to bylo o něco lepší, rozuměj, „méně rizotové“.

Je tomu tak i v životě: mnohdy nás provází naše všednodenní „rizotová“ realita, která znamená pro každého z nás zcela něco jiného. A každý z nás se s ní nějak potýká a snaží se ji vylepšovat.

Letos v létě se mi ale dostalo jiného pohledu na rizoto - a na život vůbec. Byl jsem požádán, zda bych na jednom skautském táboře nepřevzal na týden vedení kuchyně. Nejprve mi to připadlo jako naprostý nesmysl. Umím „vařit“ jen minutky, takže představa, že budu vařit pro čtyřicet lidí, a to na kamnech z jílu a k tomu ještě na přesně stanovený čas, byla pro mě naprosto bizarní. Ale byla to i výzva, která mi nedala spát, a já ji nakonec přijal.

Před táborem jsem tak prožil dlouhé hodiny vyhledáváním kuchařské literatury, hygienických předpisů a tabulek s normami. Další hodiny jsem strávil doma u počítače, kam jsem s manželkou vytukával „recepty krok za krokem pro naprosté kuchařské analfabety“. Ještě další hodiny jsem prožil u sporáku, kde jsem vykonával pokusné vařby. A při přípravě leča se mi dokonce podařilo připálit i svou pětiletou dceru... Vybaven štosem papírů a trochou zkušeností jsem nakonec vyrazil pod skautský stan a do skautské kuchyně. A bylo docela horko (i přes skutečnost, že mi jednou kuchyni zchladil rozvodněný potok...)

A výsledek mého působení v kuchyni? Něco se mi v kuchyni dařilo lépe, něco hůře. Zůstala mi však jedna zajímavá vzpomínka a zkušenost. A sice z přípravy banálního rizota. Byla to nečekaná fuška. Bylo třeba:

- nakoupit na rizoto pro čtyřicet lidí
- dopravit nákup do tábora
- najemno nakrájet cibuli
- organizovat kuchyňskou službu vlčat a skautů
- otevřít konzervy se zeleninou a přes cedník vylít lák
- nakrájet na kostičky maso z konzerv a dát to do mísy a to i s vlastní šťávou a tukem
- nastrohat sýr
- připravit přílohy: kyselé okurky, rajčata, kečup
- mít již roztopená kamna

- organizovat kuchyňskou službu vlčat a skautů
- vařit rýži: uvařit vodu (3:1 = 2,5l vody / 800 g rýže)
- do osolené vařící vody nasypat rýži
- míchat tak, aby se nechytila u dna
- občas během vaření prohrábnout
- ve chvíli, kdy rýže přestávala plavat ve vodě, bylo ji nutno odspoda stále míchat, aby se nepřipálila, cca 20 min (nespoléhat na čas uvedený v návodu, je třeba ochutnávat, zda je již měkká)
- dávat pozor, aby se nepřipálilo žádné vlče, ani žádný skaut
- do hrnce rozpálit olej
- nasypat cibuli, dozlatova osmažit za stálého míchání
- organizovat kuchyňskou službu vlčat a skautů
- nasypat maso a občas zamíchat
- ohřát cca 3 min, aby se to povařilo
- dávat pozor, aby se nepřipálilo žádné vlče, ani žádný skaut
- přidat zeleninu, krátce prohrát, aby se nerozvařila
- dochutit, okořenit, dosolit
- slitou rýži smíchat s masem
- připravit vše k vydávání jídla
- zorganizovat výdej jídla...

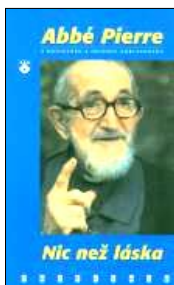

Když jsem po tomto rizotovém maratónu odpadl, zaslechl jsem z jedněch úst dětsky nevinnou poznámku: „To je k večeři jenom rizoto?“ Jak jsem ho jen chápal! Řízením osudu jsem se ale nyní ocitl na druhé straně pomyslné rizotové barikády a říkal jsem si: „Chlapče, za čtyřicet let (snad) pochopíš!“

Postupem času mi pod rizotovým úhlem pohledu došlo, že člověk opravdu mnohé věci lépe chápe až s přibývajícimi léty a prožitými zkušenostmi. Od letošní rizotové zkušenosti si také začínám ještě více vážit všech těch, kteří mi kdy vařili (i rizoto), těch, kteří mi jakkoli pomáhali - abych mohl žít, abych se mohl rozvíjet...

Od letošní rizotové zkušenosti si taktéž více uvědomuji hloubku dvou indiánských přísloví, která jsem četl na nějaké pohlednici: „Nikdy nevíš, jak těžké je břímě, které ty sám neneseš...“ a „Nesud' nikoho, pokud jsi dva dny nechodil v jeho mokasínech“. A pokud bych tuto svou zkušenost měl aplikovat i na vztah s Bohem, řekl bych že za opravdu velké štěstí považuji to, že i mně je absolutně rozuměno. Protože samotný Bůh si navlékl naše mokasíny a chodil v nich po stejné zemi jako my. A domnívám se, že určitě jedl i něco jako rizoto...

(zamyšlení I.Muchy z čas.Effatha 2009)

Knihy z farní knihovny - k zapůjčení

Abbé Pierre - Nic než láska

v rozhovoru s Helenou Amblardovou (KNA)

Abbé Pierre, původně Henri Antoine Grouès, (5. srpna 1912 – 22. ledna 2007) byl francouzský katolický kněz a kapucín. Věhlas získal jako ka-

zatel a charitativní pracovník, založil Emauzské hnutí, pečující o bezdomovce. V roce 2005 ho hlasy diváků France 2 umístily

na **3. místo v anketě Největší Francouz všech dob, za Charlese de Gaulla a Louise Pasteura**. Byl hostem jakéhosi pořadu a nevzrušeně vyprávěl o letecké katastrofě u břehů Brazílie, po níž strávil několik hodin v moři, než jej záchranáři objevili a už skoro ztuhlého vylovili. Ve vzduchu visela otázka, a reportérka mu ji také jakožto knězi položila: „Monsieur l'abbé, myslel jste v tom okamžiku také na smrt a na věčný život, který vás po smrti podle vaší víry očekává?“ Odpověď zazněla ihned, bez zaváhání, a vyrazila mi dech: „Já na žádný věčný život nečekám! Věčný život pro mne už začal!“

Ukázka z knihy:

Existuje lidská láska; je také zvířecí láska?

Kočka miluje svá kořata. Ale když kořata vyrostou, už je nezná. Člověk se musí celý svůj život rozhodovat. Vidíme, že fena se dá třeba zabít, aby ochránila svoje štěňata. Když vyrostou, už je nezná a neustoupí od misky, aby se jiní psi mohli nažrat první. Zákon přírody nesahá tak daleko. Jenom člověk se dokáže rozhodnout dát najíst jinému, tomu, koho miluje, dříve než sobě. Rád říkám: „Člověk je obraz Boží.“ Někteří si z toho dělají legraci a namítají: „V tom případě není moc podařený!“ Ale já říkám, že s podobou

Boží v člověku je to jako s otiskem pečetidla ve vosku. To pečetidlo jsem nikdy neviděl, možná ho nikdy neuvidím, ale když si pozorně prohlédnu tu prohloubeninu, objevím nekonečno.

Člověk je otisk Božího obrazu, protože všechno, co v něm volá, co ho pobízí, aby překročil zákon přírody s jeho surovými pudy, je věcí rozhodnutí. Instinktivní šlechetnost neexistuje. Kdyby ve vesmíru neexistovalo to nicotné nic, ty, se svou svobodou, která ti dovoluje buď sobecky brát všechno, co ti přijde do cesty, bez ohledu na to, že tím ubližuješ druhým, nebo se snažit pomáhat druhým, aby měli krásnější život, kdyby neexistovali tihle tvorové, kteří ve vesmíru představují jen nepatrný prášek, celý vesmír by neměl smysl. Co to znamená? Kdyby nikde neexistoval kulminační bod a v něm svobodné „něco“, schopné měnit se k lepšímu - a tomu já říkám adorace - život by neměl smysl.

Nezávislost na pozemských statcích.

Dominikánský řád je řád žebravý (mendikantský). Bratři nevlastnili žádný majetek, který by obhospodařovali a z jehož výnosu by se uživilí. Jediným zdrojem příjmů a obživy byla almužna. Tato odevzdanost a důvěra v Boha činí bratry účastnými na životě apoštolů a zároveň se tím stávají zcela svobodnými pro svůj hlavní úkol – kázání.

Ukazují nám to dva příběhy ze života bratří:

1. Když byl Mistr Jordán v jednom cisterciátském opatství, obklopilo ho množství mnichů s námitkou: „Mistře, jak může být váš řád trvalý, když nemáte z čeho žít, leda z almužny? Víte dobře, že ačkoliv je vám svět nyní nakloněn, je psáno v evangeliu, že ochladne u mnohých láska, a pak nebudete mít almužnu a zaniknete.“

Mistr jim odpověděl s veškerou tichostí: „Ukáži vám, a to z vašich slov, že dříve upadne váš řád než náš. Podívejte se do evangelia a poznáte, že ono ochladne u mnohých láska je napsáno o době, kdy se rozhojní nepravost a budou nesnesitelná pronásledování. Dobře víte, že tehdy pronásledovatelé a tyrani překypující nepravostmi v první řadě vás zbaví pozemských statků, a pak vy, kteří nejste zvyklí chodit z místa na místo a sbírat almužny, nutně zaniknete. Naši bratři budou sice rozptýleni do všech koutů, ale jako apoštolové rozprášení pronásledováním přinesou větší užitek. Nebudou se ničeho bát, půjdou z místa na místo, dva a dva, a budou žít, jak byli zvyklí. A navíc, říkám vám, ti, kteří vás okradou, budou chtít bratry obdarovávat, kdyby to byli ochotni přijmout. Vždyť již mnohokrát jsme to viděli, že uchvatitelé a lupiči nám chtějí dát s radostí něco z toho, co seberou jiným, jen kdybychom to chtěli přijmout.“

2. Jednou dal Mistr Jordán na ulici svou tuniku jakémusi podvodníkovi, který se dělal chudým a nemocným, a on ji odnesl do hospody. Viděl to jeden bratr a řekl Mistrovi: “Hleďte, Mistře, jak dobře jste udal svou tuniku! Neboť ten lotřík ji zanesl do hospody.“ Mistr odpověděl: “Učinil jsem to, protože jsem věřil, že je velmi potřebný jako chudý a nemocný, a zdálo se, že láska vyžaduje, abych mu pomohl. Soudím však, že je lepší ztratit tuniku než soucit.“

připravila sestra Zdislava

Historické zastaveníčko

Podle pověsti dostala ves jméno po jednom ze tří bratrů, synů pána ze See (Ervěnic). Ti si dědictví po otci rozdělili na tři díly a každý z nich založil jednu vesnici: **Bartel** - Bartelsdorf (Dřínov), **Kuno** - Künersdorf (Kundratice) a **Ulrich**-Ulbersdorf (Albrechtice). Jisté je jen to, že název byl skutečně odvozen ze jména Bartoloměj nebo Adalbert, Bert.

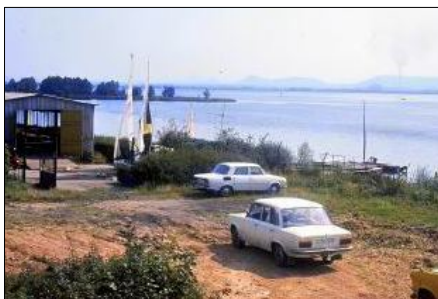
Nejstarší písemná zmínka o obci pochází až z roku 1542. V následujícím roce ves prodali Fridrich a Jiří Smolíkovi ze Slavic Šebestiánovi z Veitmile.

V roce 1586 se stal majitelem Dřínova Diviš z Michalovic. Po něm jej koupil v roce 1612 jeho příbuzný Bohuslav mladší z Michalovic. Tomu však byl majetek zkonfiskován za účast ve stavovském povstání. V roce 1622 ves koupil Vilém mladší Popel z Lobkovic a začlenil ji do svého lobkovického panství **Nové Sedlo-Jezeří**. Samostatnou obcí se Dřínov stal až v roce 1880. Farou i poštou patřil do Ervěnic.

Na obr. je barokní kaple sv. Jana Nepomuckého z roku 1712 s renesanční kazatelnou a sochami sv. **Felixe** a sv. **Oldřicha**, ty byly později přeneseny do Litvínova. V roce 1894 byl postaven kostel sv. Anny.

Obyvatelé se živili zemědělstvím, v blízkosti obce byly dva velké rybníky. Na konci 19. století vzrostl i význam dolování. Na katastru obce byl v roce

1893 otevřen důl **Grohmann** (od roku 1946 přejmenován na Maršál Koněv). Obec byla zlikvidována v roce 1976 z důvodu rozšíření důlní těžby.

Vodní nádrž Dřínov (tzv. **Dřínovské jezero**) vybudovaná roku 1955, byla zrušena v roce 1981 (největší zrušená vodní nádrž na území ČR).

Citát na leden:

„Víra je ptáčkem, který v době, kdy noc je ještě tmavá, již začal zpívat.“

(R.Thákur)

